

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře - rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy Mgr. Pavla Příbyla a soudkyně JUDr. Ivany Kosové a JUDr. Marcely Pechové v právní věci

žalobce: Soukromý podnik OLBO, č. 22109513 sídlem Lesi Ukrajinky, Dilove 27, 902 25 Zakarpatská oblast, Ukrajina zastoupený advokátem [Anonymizováno]. [Anonymizováno] [Anonymizováno] sídlem [Anonymizováno] náměstí [Anonymizováno]/[Anonymizováno], [Anonymizováno] [Anonymizováno], [Anonymizováno] [Anonymizováno] [Anonymizováno] [Anonymizováno]

proti

žalovanému: [Anonymizováno] [Anonymizováno], [Anonymizováno] [Anonymizováno] [Anonymizováno][Anonymizováno] [Anonymizováno]. [Anonymizováno], IČ [Anonymizováno] sídlem [Anonymizováno] [Anonymizováno] [Anonymizováno], [Anonymizováno] [Anonymizováno] [Anonymizováno] - [Anonymizováno] zastoupený advokátem [Anonymizováno]. [Anonymizováno] [Anonymizováno] sídlem [Anonymizováno] [Anonymizováno]/[Anonymizováno], [Anonymizováno][Anonymizováno][Anonymizováno] [Anonymizováno] [Anonymizováno]

o zaplacení částky 651 420 Kč s příslušenstvím a o vzájemném návrhu žalovaného na zaplacení částky 710 952 Kč s příslušenstvím

o odvolání obou účastníků proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 10. května 2019 č. j. 9 C 37/2017-354, ve znění opravného usnesení Okresního soudu v Táboře ze dne 30. května 2019 č. j. 9 C 37/2017-359 ve spojení s potvrzujícím usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 5. prosince 2019 č. j. 15 Co 408/2019-398

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně, ve znění opravného usnesení, se v odstavci I. v části výroku o platební povinnosti žalovaného v částce 489 556 Kč s příslušenstvím a v odstavci III. ve výroku o zamítnutí vzájemné žaloby žalovaného na zaplacení částky 694 332 Kč potvrzuje.

II. Rozsudek soudu I. stupně, ve znění opravného usnesení, se v odstavci I. v části výroku o platební povinnosti žalovaného v částce 15 811 Kč s příslušenstvím mění tak, že žaloba žalobce na zaplacení částky 15 811 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení jdoucím od 21. 4. 2015 do zaplacení se zamítá.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů v částce 366 767 Kč k rukám právního zástupce [tituly před jménem] [jméno FO] do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal po žalovaném zaplacení částky 651 420 Kč s příslušenstvím s tvrzením, že účastníci uzavřeli dne 17. 3. 2014 smlouvu o dílo č. 3/2014/S, dílo bylo žalobcem řádně, včas, bez vad a nedodělků předáno, žalovaný však žalobci nezaplatil poslední fakturu č. 4/2015 (v níž byl zahrnut i zbytek předchozí neuhrazené faktury č. 12/2014 ve výši 245 263 Kč) v celkové částce 651 420 Kč.

2. Žalovaný se žalobou nesouhlasil a namítal, že vpisky do smlouvy (včetně odměny za 1 hodinu práce) nebyly jím odsouhlaseny, žalobce k žádné faktuře nepředložil soupis odpracovaných hodin, nebyla mu doručena poslední faktura č. 4/15, navíc vystavená až půl roku po skončení zakázky a s nedostatky dle zákona o DPH, a zejména poukázal na sporný počet skutečně odpracovaných hodin, když žalobcem dodatečně předložené soupisy nebyly nikým odsouhlaseny a žalovaný je nemohl zkontrolovat. Žalovaný pak v průběhu řízení podal vzájemný návrh na zaplacení částky 710 952 Kč sestávající z částky 382 232 Kč odůvodněné tvrzením, že byl nucen poskytnout investorovi společnosti MANE stavební s. r. o. slevu ve výši 15 % z ceny díla, a z částky 328 720 Kč představující náklady na odstranění vad díla, za které odpovídal žalobce, které však musel odstranit žalovaný.

3. Okresní soud v Táboře (dále jen soud I. stupně) rozsudkem ze dne 1. června 2018 č. j. 9 C 37/2017-245 uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 651 420 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 21. 4. 2015 do zaplacení do 3 dnů od právní moci rozsudku (odst. I.), žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému částku 16 620 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (odst. II.), zamítl vzájemnou žalobu žalovaného na zaplacení zbývajících částky 694 332 Kč (odst. III.), žalovanému uložil povinnost zaplatit ČR - OS Tábor na soudním poplatku částku 4 646 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (odst. IV.) a dále žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci na nákladech řízení částku 275 603 Kč rovněž do 3 dnů od právní moci rozsudku (odst. V.).

4. Dle odůvodnění rozsudku soud I. stupně vyšel ze smlouvy o dílo č. 3/2014/S ze dne 17. 3. 2014 (uzavřené žalobcem jako zhotovitelem a žalovaným jako objednatelem), jejímž předmětem byla montáž zateplovacího systému a pomocné práce na akci ZŠ [Anonymizováno]. [Anonymizováno] [adresa] s termínem realizace od 17. 3. do 30. 8. 2014. Dle bodu III. smlouvy se cena odvíjela od počtu odpracovaných hodin a činila 140 Kč za hodinu (účastníci shodně při jednání uvedli, že smlouva byla akceptována včetně vpisků a uvedené hodinové sazby). Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že většinu daňových dokladů vystavených žalobcem vyhotovil sám žalovaný, výjimkou je faktura č. 9/14 (proti jejímu obsahu žalovaný žádné námítky nemá) a dále mezi účastníky sporná faktura č. 4/15 datovaná dnem 30. 3. 2015 na částku 651 420 Kč. Následně se soud zabýval tím, jaké množství práce bylo žalobcem skutečně odvedeno. Z jím předložených měsíčních výkazů za březen až září 2014 lze zjistit počty osob pracujících na stavbě včetně jejich jmen a počet vykázaných hodin. Zároveň soud uvádí, že počet takto evidovaných hodin odpovídá jednotlivým fakturám (s drobnými rozdíly) a uzavírá, že podle evidence bylo za uvedené období odpracováno celkem 21 698,5 hodin (což odpovídá částce 3 037 790 Kč) a fakturováno všemi fakturami (při odečtení žalobcem uvedené částky 245 263 Kč) bylo 20 912,92

hodin (což odpovídá částce 2 927 209 Kč). Opodstatněnou neshledal námitku týkající se odečtení půlhodiny na oběd, neboť mezi účastníky se nejednalo o pracovněprávní vztah a není důvod ze zákoníku práce vycházet. Dále se zabýval věrohodností předložené evidence, která byla žalovaným zpochybňována. Nepovažoval za zásadní, zda stavbyvedoucí [jméno FO], který evidenci podepisoval, měl pověření ke kontrole odpracovaných hodin, naopak podstatné bylo, zda evidenci prováděl či kontroloval a zda je jeho výpověď věrohodná. Ve své výpovědi uvedený svědek potvrdil, že na konci každého měsíce odsouhlasil množství provedené práce ve zjišťovacím protokolu a žalobci každý týden podepisoval jejich rozpis, evidenci ho pověřili pan [jméno FO] nebo pan [jméno FO] (jeho nadřízený), na stavbě byl vždy od začátku do konce, zaměstnanci žalobce pracovali i o víkendech, někdy i 11 nebo 12 hodin denně, občas na pracovišti i přespávali, pracovní morálku hodnotil jako dobrou. Jeho výpověď potvrdil i svědek [jméno FO] (stavební mistr a podřízený [jméno FO]), který uvedl, že zaměstnanci žalobce se na pracovišti zdržovali déle, než byla pracovní doba, a oceňoval jejich pracovní nasazení. Svědkové [jméno FO] a [jméno FO] potvrdili, že evidenci hodin žalobce nějakým způsobem kontroloval [jméno FO]. Žádná ze svědeckých výpovědí neuvádí, že by na pracovišti byly problémy s pracovní morálkou, s přítomností na pracovišti. Žalovaný pak žádné relevantní důkazy k vyvrácení tvrzení žalobce o počtu odpracovaných hodin nepřinesl. V čestném prohlášení z 25. 3. 2016 je pouze informace, že stavbyvedoucímu [jméno FO] nepříslušelo kontrolovat počet odpracovaných hodin a neměl oprávnění potvrzovat měsíční výkazy, ovšem svědek [jméno FO] na stavbě nikdy nebyl a svědek [Anonymizováno] tam docházel asi jednou za 14 dnů. Navrhovaný důkaz projektem ani dopis žalovaného žalobci k využívání pracovní doby žalovaný nepředložil, na výpovědi svědka [jméno FO] netrval, svědek [jméno FO] se k jednání nedostavil, tedy soud provedl všechny žalovaným navržené a předložené důkazy, s výjimkou videozáznamu pořízeného zjevně bez vědomí protistrany, který by neměl, s ohledem na časový rozsah, ani žádnou vypovídací schopnost. Zároveň soud konstatoval, že původní obrana žalovaného, že spornou fakturu č. 4/2015 neobdržel, se ukázala nepodložená (žalovaný připustil, že fakturu dostal, vrátil ji však zpět). Je však zřejmé, že naposledy zaplatil žalobci práce účtované fakturou za první období srpna 2014, a z logiky věci plyne, že na konci srpna a v září žalobce ještě nějaké práce odvedl (přitom ze svědeckých výpovědí vyplývá, že na konci stavby probíhaly práce pod určitým tlakem a za zvýšeného úsilí). Na základě všech uvedených skutečností měl soud I. stupně za prokázané, že žalobce, resp. jeho zaměstnanci odpracovali na stavbě celkem 21 698,5 hodin; tomuto množství práce odpovídá odměna ve výši 3 037 790 Kč. Pokud soud vyšel ze zaplacené částky (dle tvrzení žalovaného) ve výši 2 375 279 Kč, zbývala by k úhradě částka 662 512 Kč; jelikož ta převyšuje požadavek žalobce, soud se podrobnostmi více nezabýval a podané žalobě, včetně úroku z prodlení požadovaného od splatnosti poslední faktury, v plném rozsahu vyhověl.

5. Ke vzájemnému návrhu žalovaného na zaplacení částky 710 952 Kč soud I. stupně uvedl, že usnesením z 10. 10. 2017 vyzval žalovaného k doplnění skutkových tvrzení. K nároku na zaplacení částky 382 232 Kč z důvodu poskytnutí slevy z ceny díla 15 % investorovi pro nedodržení termínu (s tvrzením, že zpoždění díla zavinil žalobce) navrhl žalovaný výslech svědků [tituly před jménem] [jméno FO], [tituly před jménem] [jméno FO] a [tituly před jménem] [jméno FO], výzvu investora k poskytnutí slevy, zápis z kontrolního dne, dopis žalovaného žalobci o poskytnutí slevy, stavební deníky. Soud I. stupně konstatuje, že provedl k tomuto tvrzení prakticky veškeré důkazy, které se dostaly od jeho dispozice. Na základě výpovědí zástupců MANE stavební s. r. o. a předložených listinných důkazů uzavřel, že z provedených důkazů nevyplývalo, že žalovaný této společnosti nějakou slevu poskytl. Proto tvrzení žalovaného považoval za neprokázané s tím, že nelze vyloučit nějaká jednání na konci díla, při nichž dodavatel požadoval úhradu víceprací a investor měl snahu držet se sjednané ceny, nebylo však prokázáno, že by k dohodě vůbec došlo a ani, že jejím důvodem mohla být nedostatečná činnost žalobce. Tím spíše, že z výpovědí svědků vyplývalo, že stavba byla ukončena včas a v zásadě bez nějakých problémů. Druhou část vzájemného návrhu představovala částka 328 720 Kč s tvrzením žalovaného, že vůči žalobci uplatnil vady reklamačním dopisem z 30. 9. 2015 a jelikož žalobce k

odstranění vad nepřistoupil, učinil tak sám vlastním nákladem. Na výzvu soudu k doplnění tvrzení a označení důkazů žalovaný vyjmenoval práce reklamované vůči žalobci a důkazně odkázal na dopis z 30. 9. 2015, zápis z kontrolního dne, vyúčtování reklamace a svědecké výpovědi, po dalším poučení navrhl jako důkaz zápis o odevzdání a převzetí dokončených staveb ze dne 30. 9. 2014 (takovou listinu soud k dispozici nemá), zápis z jednání z 22. 9. 2015 a soupis prací s uvedením částek. Zápisem z jednání „Reklamace ZŠ [adresa]“ ze dne 22. 9. 2015 žalovaný prokázal, že proběhlo reklamační řízení za přítomnosti zástupců MANE stavební s. r. o. ([jméno FO], [jméno FO]), zástupce CEMIX ([jméno FO]), zástupce firmy [jméno FO] (žalovaný) a [jméno FO], byl konstatován seznam vad zjištěných v záruční době a návrh na jejich odstranění. Časově na tento zápis navazuje listina označená „Reklamace: akce ZŠ [adresa]“ ze dne 30. 9. 2015, která sice neobsahuje žádné oslovení, je však evidentně adresována žalobci (dle podacího lístku odesílá žalovaný žalobci dopis právě dne 30. 9. 2015) a žalovaný zde uplatňuje reklamaci podle zápisu investora (tedy dle zápisu z jednání z 22. 9. 2015), kde pod bodem 1. je vada vrchní vrstvy zateplovacího systému – zatíraná probarvená omítka, která vykazuje lokálně jinou barevnost než ostatní plocha fasády, pod bodem 4. pokleslý okapový chodník u západního štítu pavilonu, pod bodem 5. uvolněné sokly na dlažbě venkovních ramp a schodišť a pod bodem 6. spodní hrana dlažby rampy u kuchyně, kde se uvolnila plastová okapní lišta. Soud I. stupně konstatoval, že s výjimkou uvedeného zápisu z jednání nebyl předložen žalovaným žádný důkaz o tom, co, kdy, jakým způsobem a u koho bylo reklamováno a není ani patrné, jakým způsobem dospěl žalovaný k částce požadované po žalobci. Pokud jde o otázku fasády, v rozporu s původním tvrzením žalovaného nebyl žalobce zjevně jejím zhotovením dle smlouvy o dílo pověřen, teprve při posledním jednání vyšlo najevo, že žalobce na pokyn stavbyvedoucího prováděl jakési opravy na již dokončené fasádě provedené jiným subdodavatelem. Ovšem vzájemný návrh postrádá tvrzení o tom, kdo fasádu na základě smluvního vztahu zhotovil, zda a jaké měla vady, zda a na základě jakého ujednání ji žalobce opravoval, kdo mu poskytl pokyny a materiál. Jelikož u tří bodů reklamace (body 4., 5. a 6.) nebylo mezi účastníky sporu, že se jednalo o práce provedené žalobcem a že vytčené vady na nich skutečně byly, bylo podle bodu VII. smlouvy o dílo povinností žalobce jakožto zhotovitele vady bezplatně do 30 dnů odstranit, to však žalobce na základě výzvy žalovaného neučinil. Vzhledem k tomu, že požadované částky se jevily jako přiměřené, soud z důvodu procesní ekonomie upustil od důkazu prokazujícího výši jednotlivých nákladů a vzájemnému návrhu ohledně částky 16 620 Kč vyhověl, ve zbytku jej zamítl.

6. Odvolací soud usnesením ze dne 10. 5. 2019 č.j. 15 Co 320/2018-283 rozsudek soudu I. stupně v odstavcích I. ve výroku o platební povinnosti žalovaného, III. ve výroku o zamítnutí vzájemné žaloby žalovaného na zaplacení částky 694 332 a V. ve výroku o náhradě nákladů řízení zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. Přisvědčil závěru soudu I. stupně, že účastníci uzavřeli dne 17. 3. 2014 smlouvu o dílo č. 3/2014/S ve znění obsahujícím ručně psané vpisky, tedy včetně dohody o ceně v částce 140 Kč/hodina. Soud I. stupně však vytkl, že pomínil bod VI.7. smlouvy o dílo (ujednání o splnění závazku zhotovitelem), a proto jeho závěr o nároku žalobce na zaplacení ceny díla dle konečné faktury, učiněný pouze na základě posouzení množství odpracovaných hodin, považoval za předčasný. Dále konstatoval, že s ohledem na smluvní ujednání o ceně ve výši 140 Kč/hodina nesl žalobce důkazní břemeno k prokázání množství odpracovaných hodin, které nebyly žalovaným jako cena díla uhrazeny. Mě-li soud I. stupně na základě měsíčních výkazů odpracovaných hodin předložených žalobcem a výsledku svědků [jméno FO], [jméno FO], [jméno FO] a [jméno FO] (všechno zaměstnanci MANE stavební s. r. o.) za prokázaný počet odpracovaných hodin pracovníky žalobce v celkovém rozsahu 21 698,50 hodin, bylo z hlediska tohoto závěru významné posouzení věrohodnosti výpovědi svědka [jméno FO] podepisujícího uvedené výkazy (což soud I. stupně také učinil), bez ohledu na to, zda byl svědek pověřen žalovaným podepisováním uvedených výkazů. Nicméně odvolací soud již nepřisvědčil názoru soudu I. stupně, že žalovaný žádné relevantní důkazy k vyvrácení tvrzení žalobce o počtu odpracovaných hodin nepřinesl, neboť

neprovedl výslech svědka [jméno FO] (jakožto mistr žalovaného působící na předmětné stavbě se může vyjádřit k době výkonu práce pracovníků žalobce i ke kvalitě práce) a důkaz stavebním deníkem MANE stavební s. r. o. (pro posouzení tvrzení žalovaného, že v pracovních výkazech předložených žalobcem jsou jako dny práce vykazovány i dny, kdy se dle stavebního deníku pracovat nemělo, a že žalobcem vykazovaný počet odpracovaných hodin neodpovídá pracovní době uvedené ve stavebním deníku). S ohledem na svůj právní názor ohledně přestávek na oběd se pak soud I. stupně nezabýval tím, na čem se účastníci ohledně této záležitosti dohodli; je proto na účastnících řízení, aby v tomto směru tvrdili rozhodné skutečnosti, navrhli případně důkazy, a aby se soud I. stupně s těmito tvrzeními a důkazy vypořádal.

7. U nároků uplatněných žalovaným v celkové částce 710 952 Kč formou vzájemné žaloby bylo povinností žalovaného tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhnout k nim důkazy. Ovšem pokud soud I. stupně uvádí, že opakovaně vyzýval žalovaného k doplnění skutkových tvrzení i označení důkazů, nevyhovuje ani jedna výzva požadavkům ust. § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. a proto nebylo možné vzájemnou žalobu zamítnout pro neunesení důkazního břemene. Kromě toho soud I. stupně ani v případě vzájemného návrhu žalovaného neprovedl jím navržené důkazy; u nároku na slevu se jedná zejména o výzvu investora k poskytnutí slevy, zápis z kontrolního dne, zápis o odevzdání a převzetí dokončených staveb ze dne 30. 9. 2014, stavební deník MANE stavební s. r. o. Pokud jde o druhou částku 328 720 Kč, dokládal žalovaný tento nárok zápisem z jednání „Reklamacie ZŠ [adresa]“ ze dne 22. 9. 2015 a dále listinou označenou jako „Reklamacie – akce ZŠ [adresa]“ ze dne 30. 9. 2015, kterou soud I. stupně správně posoudil (s přihlédnutím k podacímu lístku) jako reklamaci žalovaného ohledně vad uvedených v zápise z jednání z 22. 9. 2015. Příznává-li soud I. stupně žalovanému u tří bodů reklamacie určitou částku za náklady vynaložené na odstranění vad, vychází evidentně z toho, že žalovaným bylo řádně reklamováno. Pokud jde o reklamaci vady omítky, odvolací soud přisvědčil závěru soudu I. stupně, že žalobce nebyl dle smlouvy o dílo pověřen zhotovením fasády a že dle výpovědí svědků [jméno FO] a [jméno FO], zástupců MANE stavební s. r. o., žalobce fasádu jako takovou nezhotovoval; proto nemůže ani odpovídat za vady vzniklé jejím zhotovením. Nicméně svědek [jméno FO], správce předmětné školní budovy, uvedl, že žalobce dělal opravy fasády, tzv. zatečkování, spočívající v tom, že místa, kde stavbyvedoucí nebyl spokojen s fasádou, se natečkují a opraví, k čemuž vyzval žalobce pan [jméno FO]. Odvolací soud proto uzavřel, pokud by se žalobce podílel na pracích na fasádě na základě tzv. zatečkování a toto provedl vadně, je třeba posoudit jeho odpovědnost za takovou vadu ve vztahu k žalovanému. Zároveň odvolací soud uvedl, že ani v případě tohoto nároku žalovaného soud I. stupně neprovedl jím navržené důkazy a tento postup nezdůvodnil (blíže nespécifikovaný zápis z kontrolního dne a výslech svědka [jméno FO], reklamačního technika MANE stavební s. r. o.).

8. Rozsudkem ze dne 10. 5. 2019 č. j. 9 C 37/2017-354, ve znění opravného usnesení, soud I. stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 505 367 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení jdoucím od 21. 4. 2015 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (odst. I.), zamítl žalobu žalobce na zaplacení další částky 146 053 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení jdoucím od 21. 4. 2015 do zaplacení (odst. II.), zamítl vzájemnou žalobu žalovaného na zaplacení částky 694 332 Kč (odst. III.) a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci na nákladech řízení částku 308 709 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet (tehdejšího) zástupce žalobce [tituly před jménem] [Anonymizováno] (odst. IV.).

9. Dle odůvodnění rozsudku se soud I. stupně nejprve zabýval obsahem účastníky uzavřené smlouvy o dílo s tím, že již v předchozím rozhodnutí vycházel, s ohledem na prohlášení účastníků při jednání dne 12. 9. 2017, z předpokladu, že je nesporné, že smlouva mezi nimi byla akceptována v podobě založené do spisu, tedy mimo jiné s přeškrtnutím bodu VI.7 smlouvy, stejně jako s přeškrtnutým bodem VI.19 a vpiskem v bodě V.2 o fakturování měsíčně nebo podle pater odevzdání. K tomu uvedl, že žalobce se v tomto smyslu vyjadřoval konzistentně, že žalovaný rovněž předložil kopii smlouvy ve shodné podobě včetně všech vpisků a poznámek, přičemž pokud následně popřel, že smlouvu v této podobě učinil nespornou a že odsouhlasil

pouze výši hodinové odměny, že smlouvu o dílo k dispozici neměl a jím předloženou kopii vyhotovil ze špatného e-mailu, považoval obranu žalovaného za účelovou, neboť opakovaně v průběhu řízení tvrdil skutečnosti, které nebyly v řízení prokázány, popř. byly přímo lživé (s uvedením konkrétních příkladů, včetně prvotního tvrzení, že odměna ve výši 140 Kč nebyla vůbec sjednána); soud přitom vycházel i z přímého dojmu z jednání. Uzavřel tak, že ujednání obsažené v bodě VI.7 smlouvy se neuplatnilo a proto nárok žalobce na zaplacení ceny díla posuzoval dle právní úpravy obsažené v zákoně č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o. z.) s tím, že právo na zaplacení ceny díla vzniká provedením díla (§ 2610 o. z.), dílo je provedeno, je-li dokončeno a předáno (§ 2604 o. z.), a dílo je dokončeno, je-li předvedena jeho způsobilost sloužit svému účelu (§ 2608 o. z.). Jelikož nebyly předloženy žádné listinné důkazy k tomu, zda dílo bylo předvedeno, vycházel soud ze zápisu o odevzdání a převzetí dokončených staveb a jejich ucelených částí mezi objednatelem [adresa] a MANE STAVEBNÍ s. r. o. Na jeho základě uzavírá, že pokud zhotovitel MANE STAVEBNÍ s. r. o. úspěšně předal stavbu objednateli, musely být veškeré práce v rámci dodávek či subdodávek ukončeny, že objednateli bylo dílo předvedeno a nebyly žádné námitky proti tomu, že může sloužit svému účelu. Proto soud vycházel z předpokladu, že i práce provedené žalobcem svému účelu mohou sloužit, přičemž svědek [jméno FO] [Anonymizováno] vylučoval předání stavby investorovi bez jejího předchozího převzetí od subdodavatele. Soud tedy uzavřel, že žaloba není předčasná a zabýval se výší nároku žalobce. Konstatoval, že fakturace žalobce žalovanému pravidelně zahrnovala část měsíce jednoho a navazující část měsíce druhého, tedy probíhala skutečně podle pater odevzdání či podle dokončení nějakého souboru činností (ve smyslu upraveného bodu V.2 smlouvy) a jednotlivé faktury tak představovaly odměnu za práci odvedenou v obdobích vyznačených v pracovních výkazech předložených žalobcem. Žalovaným poskytnuté úhrady na prvních šest faktur nebyly mezi účastníky sporné (faktura č. 5/14 na částku 411 670 Kč, faktura č. 6/2014 na částku 280 000 Kč, faktura č. 7/2014 na částku 223 860 Kč, faktura č. 8/14 na částku 223 940 Kč, faktura č. 9/2014 na částku 294 630 Kč a faktura č. 11/2014 na částku 663 743 Kč), následovala faktura č. 12/2014 (první část měsíce srpna 2014) na částku 414 820 Kč uhrazená jen zčásti v částce 267 433 Kč (neboť účastníci se shodli, že uhrazeno bylo maximálně 2 375 279 Kč), zbytek ve výši 147 387 Kč zůstal neuhrazen. Sporná pak je poslední faktura č. 4/2015 s fakturací prací za druhou polovinu srpna a září 2014. Soud přitom konstatoval, že není podstatné, zda faktury odpovídají účetním předpisům a jak byly vyhotovovány, ani to, že smlouva o dílo byla uzavřena na období od 17. 3. do 30. 8. 2014, neboť i ze stavebního deníku MANE STAVEBNÍ s. r. o. plyne, že pracovníci žalobce na stavbě ve dnech, o nichž byly předloženy záznamy, pracovali, a rovněž listiny předložené samotným žalovaným (rekapitulace plateb ze dne 10. 11. 2014 č. l. 179 a vyčíslení hodin ze dne 22. 12. 2014 č. l. 180) s odpracovanými hodinami i v měsíci září 2014 počítají. Ačkoliv žalovaný zpochybňoval žalobcem předložené výkazy odpracovaných hodin, předložil prakticky totožné výkazy, pouze s rozdílem, že hodiny evidoval po měsících. Počty hodin nicméně téměř souhlasily a byly většinou podepisovány stavbyvedoucím [Anonymizováno]; ve shodě s předchozími závěry je pak podstatné, že tento stavbyvedoucí evidenci podepisoval a měl o ní přehled, nikoliv, kdo ho tím pověřil. Z jeho doplňující výpovědi je přitom zřejmé, že kontrolu osob na pracovišti prováděl i fyzicky, přičemž žalovaný při posledním jednání poznamenal, že šichtovky měly být podepsané od [Anonymizováno]. Provedli soud důkaz stavebním deníkem společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o., žádné zásadní skutečnosti ohledně množství odpracovaných hodin z něho nezjistil. Přisvědčuje přitom názoru žalobce, že uvedený stavební deník je podstatný pro jiné subjekty než účastníky (pro zhotovitele společnost MANE STAVEBNÍ s. r. o.), zaznamenávaly se proto do něj pouze skutečnosti podstatné z pohledu tohoto zhotovitele a nelze očekávat, že v něm budou zaznamenány konkrétní osoby ze strany subdodavatele. Soud nezjistil, že by docházelo k četným opravám na stavbě a žalovaný tak musel některé práce hradit v podstatě dvakrát. Neprokázané zůstalo rovněž tvrzení žalovaného, že zaměstnanci žalobce nevyužívali pracovní dobu, které odmítl stavbyvedoucí [Anonymizováno] i zástupce [jméno FO], přičemž o dobré pracovní morálce

svědčí i výpověď svědka [jméno FO]. Ani svědek [jméno FO] nepotvrdil špatnou pracovní morálku a popřel, že by v této souvislosti psal nějaký vytýkáací dopis; proto soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz videonahrávkou, která mohla zachytit pouze omezený časový úsek na pracovišti a nemohla mít větší vypovídací schopnost. Ke stanovení konkrétní výše nároku žalobce soud I. stupně uvedl, že jelikož s výjimkou faktury č. 9/14 a sporné faktury č. 4/15 vyplnil texty všech faktur včetně výše účtované částky žalovaný a žalobce je nijak nezpochybňoval, je namístě závěr, že mezi účastníky došlo k odsouhlasení množství práce a jí odpovídající odměny. Následně se soud I. stupně zabýval podrobně počtem odpracovaných hodin dle předložených výkazů a vyhotovenými fakturami se závěrem, že fakturované částky odpovídají počtu odpracovaných hodin při hodinové sazbě 140 Kč; zároveň k jednotlivým fakturám uvádí, zda došlo či nedošlo k odpočtu polední přestávky ve výši půl hodiny na každou osobu. K poznámce „omysem odečtené obědy“ připojené pod výkaz odpracovaných hodin za září 2014 pak není dle soudu přiléhavé vysvětlení, nicméně z jím provedených výpočtů je zřejmé, že ve většině případů k odpočtům za přestávku na obědy došlo (i přes výpověď svědka [Anonymizováno], že vykázané hodiny představovaly čistou pracovní dobu). Proto dospívá k závěru, že mezi účastníky byla dohoda o odečítání přestávek na oběd v rozsahu půl hodiny denně. Soud tak uzavírá, že na základě nesporných faktur č. 5/2014 až 12/2014 bylo celkem účtováno 2 522 666 Kč a jelikož poslední faktura č. 4/2015 odpovídá s ohledem na rozsah odpracovaných hodin ve výši 3 260,5 hodin (1 690 v srpnu a 1 570,5 v září) odměna 456 470 Kč, měla být žalobci zaplacená celkem částka 2 979 136 Kč. Od ní soud odečítá dosud neodečtené přestávky na oběd u faktur č. 6/2014 (13 790 Kč), 11/2014 (31 570 Kč), 12/2014 (18 760 Kč) a 4/2015 (21 770 Kč) v celkové výši 85 890 Kč, tudíž žalobci mělo být zaplaceno celkem 2 893 246 Kč. Jelikož zaplaceno bylo 2 375 279 Kč, činí rozdíl 517 967 Kč, ze které soud ještě odečetl částku 12 600 Kč (za 90 hodin odpracovaných ve prospěch společnosti MANE – viz níže) a dospěl k celkovému nároku žalobce ve výši 505 367 Kč, přičemž ve zbytku ohledně částky 146 053 Kč žalobu zamítl.

10. Dále se soud I. stupně zabýval vzájemnou žalobou žalovaného. Poukázal na své předchozí rozhodnutí a závěr, že žalovaný tehdy neprokázal poskytnutí slevy společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o., přičemž po doplněném dokazování je situace totožná, neboť k důkazu výzvou investora k poskytnutí slevy žalovaný sdělil, že se jednalo o výzvu ústní (není zřejmé, kdo ze strany investora měl žalovaného k poskytnutí takové slevy vyzývat), přičemž žalovaný neměl k dispozici ani zápis z kontrolního dne, který nikdy blíže nespecifikoval. Pakliže v této souvislosti tehdejší právní zástupkyně žalovaného odkazovala na zápis o odevzdání a převzetí dokončených staveb, jediný takový zápis se týká objednatele [adresa] a MANE STAVEBNÍ s. r. o., kde žádná poznámka o slevě není. Rovněž korespondence účastníků žádný nový důkaz nepřináší. Soud přitom již dříve vyslechl všechny žalovaným označené pracovníky MANE STAVEBNÍ s. r. o. a žádný z nich poskytnutí slevy nepotvrdil, proto zamítl návrh na opakované výslechy těchto osob. Jelikož žalovaný byl opakovaně poučen o důkazním břemenu a jeho neunesení, byla žaloba v této části vzájemného návrhu zamítnuta. V případě druhé části vzájemné žaloby se jednalo o náhradu nákladů vynaložených na odstranění vad díla (oprava fasády) v částce 328 720 Kč. Soud opětovně poukázal na svůj závěr z předchozího rozhodnutí, že závazek žalobce vůči žalovanému zhotovení fasády nezahrnoval, když tato skutečnost vyplynula i z výpovědí svědků [jméno FO] a [Anonymizováno]. Následné opravy fasády formou zatečkování pak prováděl žalobce až v září 2014 na pokyn stavbyvedoucího MANE STAVEBNÍ s. r. o. pana [Anonymizováno] a nemohlo se tedy jednat o smluvní vztah mezi účastníky řízení. Potom nemůže žalovaný po žalobci požadovat nárok z vadného provedení takové opravy. Kromě toho nebylo v řízení ani prokázáno, že žalobce tuto opravu provedl vadně, neboť reklamační technik MANE STAVEBNÍ s. r. o. [jméno FO] vypověděl, že nebyl jednoznačně zjištěn důvod vady spočívající v barevné nestejnosti fasády, a svědek [Anonymizováno] označil zatečkování za nejjednodušší pokus o nápravu problému, který může, ale také nemusí být úspěšný. Žalovaný tedy neprokázal, že by žalobce takovou činností porušil smluvní vztah mezi účastníky, ani že se dopustil

protiprávního jednání, v jehož důsledku by žalovanému vznikla újma; proto vzájemnou žalobu i v této části zamítl. Zohlednil však, že žalobce práce na opravě fasády neprovedl pro žalovaného, nýbrž pro MANE STAVEBNÍ s. r. o., a vycházejí z odhadu svědka [Anonymizováno], podle kterého zatečkování představovalo práci pro čtyři až pět pracovníků na den až dva, vyčíslil odhadem hodnotu práce na zatečkování částkou 12 600 Kč (2 dny x 4,5 pracovníků x 140 Kč), o níž понížil nárok žalobce na zaplacení ceny díla (viz shora).

11. O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 2 o. s. ř. s tím, že s ohledem na poměrný úspěch účastníků (neúspěch žalobce 15 %, neúspěch žalovaného 85 %), náleží žalobci náhrada 70 % nákladů řízení vyčíslených celkovou částkou 408 442 Kč za zaplacený soudní poplatek a náklady právního zastoupení, z toho poměrná část činí 308 709 Kč.

12. Rozsudek ve výrocích I. o platební povinnosti, III. o zamítnutí vzájemného návrhu a IV. o náhradě nákladů řízení napadl odvoláním žalovaný. Předně namítl podjatost soudkyně soudu I. stupně. Věcně pak tvrdil, že se soud I. stupně nevypořádal s výtkami odvolacího soudu ve zrušujícím rozhodnutí a neprovedl všechny doporučené důkazy. Především se podle jeho názoru dostatečně nevěnoval smlouvě o úvěru. Žalovaný soudu vysvětlil, že smlouvu připravil, podepsal, zaslal k podpisu žalobci, ten ji podepsal a do smlouvy provedl vpisky a škrty, se kterými žalovaného neseznámil, přičemž smlouvu v tomto znění obdržel žalovaný od žalobce až před podáním žaloby, proto je totožná se zněním smlouvy žalobce. Žalovaný považuje za vpisky pouze slovní úpravy, nikoliv škrtnutí, otazníky apod. Přitom se jedná o poznámky žalobce v pasážích, které kladou povinnosti právě žalobci. Žalovaný nesouhlasí s hodnocením jeho tvrzení jako účelových. Jelikož smlouva byla uzavírána v době, kdy žalobce nastoupil na stavbu, byl žalovaný nucen přistoupit na podmínky žalobce týkající se způsobu fakturace dle odpracovaných hodin, v důsledku čehož formulace smlouvy neodpovídá původnímu ujednání. Zároveň poukázal na to, že smlouva byla uzavřena již za účinnosti nového občanského zákoníku, nicméně její znění odkazuje na obchodní zákoník a soud I. stupně se s touto záležitostí nevypořádal. Jelikož zástupcem žalovaného na stavbě byl pan [jméno FO] (žalovaný) a zástupcem žalobce pan Bojko, pouze tyto osoby mohly a měly odsouhlasovat odpracované hodiny. Pokud tak činil zástupce hlavního dodavatele pan [Anonymizováno], neměl k tomu žádné oprávnění. Navíc tento svědek hodiny nepodepisoval denně a žalovaný má pochybnosti o tom, zda byly výkazy svědkem podepisovány měsíčně, neboť žalovaný předložil výkazy odpracovaných hodin svědkem nepodepsané. Výpověď uvedeného svědka je nevěrohodná, neboť sám uvedl, že na stavbě byl od rána do večera, nicméně údaje ve stavebním deníku tomu neodpovídají. Kromě toho dle bodu VI.9 smlouvy měl být stavební deník veden také žalobcem jako zhotovitelem, kde měl vyznačovat pobyt jeho pracovníků, tedy jména, činnost a dobu pobytu, což však žalobce nečinil.

Věrohodnost výpovědi svědka [Anonymizováno] zpochybnil i svědek [jméno FO], podle kterého pracovní morálka na stavbě byla slabá, přičemž pracovníci žalobce nepracovali nepřetržitě 10 a více hodin. V tomto směru zpochybňuje postup soudu I. stupně, který neprovedl důkaz pořízeným videozáznamem. Podle názoru žalovaného tak žalobce neprokázal množství odpracovaných hodin. Žalovaný pak trvá na tom, že mu žalobce dílo nepředal, když došlo pouze k předání díla ze strany žalovaného společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o. Přitom předání díla není pouze formálním úkonem, neboť od něho se odvíjí i další povinnosti a plnění, jako běh záruční lhůty. Pakliže soud při výpočtu hodin vycházel z placení faktur žalovaným, ten se již dříve vyjadřoval k tomu, že plnil žalobci průběžně, aby dosáhl provedení díla, byť s výší jednotlivých faktur zcela nesouhlasil a domníval se, že nesrovnalosti budou vyřešeny v rámci konečné faktury, což je běžná praxe. Rovněž se domníval, že v rámci konečné faktury budou zohledněny i přestávky na práci. Pakliže soud nepřisvědčuje argumentaci žalovaného, že vykázané hodiny se nerovnájí odpracovaným hodinám, navrhuje žalovaný zadání vypracování znaleckého posudku, který hodnotu provedené práce na odpracované hodiny převede, jak navrhoval již před soudem I. stupně. Výpočty soudu pak považuje pouze za orientační a ničím nepodložené. Pokud jde o vzájemný nárok žalovaného, trvá na tom, že důkaz o slevě byl doložen již v rámci prvotního

řízení, o čemž svědčí čestné prohlášení dvou zástupců společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o. Rovněž tak z provedených důkazů vyplývá, že žalovaný prováděl opravy díla žalobce. Dle názoru žalovaného soud I. stupně nesprávně vyhodnotil předložené důkazy, které prokazují důvodnost vzájemného návrhu. Kromě toho žalovaný nesouhlasil ani s částkou náhrady nákladů řízení žalobce ohledně nároku na náhradu za porady právního zástupce s klientem s tím, že po celou dobu řízení něco dokládal a vyjadřoval se žalovaný, žalobce tak neměl žádnou potřebu se se svým právním zástupcem radit, neboť v řízení téměř nic neprokazoval.

13. Po změně právního zastoupení žalovaný doplnil, že bylo povinností žalobce tvrdit a prokazovat oprávněnost jím požadovaného plnění. Z hlediska posuzování uzavřené smlouvy o dílo poukázal na bod VIII.1 smlouvy, dle kterého lze změny provádět pouze dodatkem, a namítl, že se soud s tímto smluvním ujednáním ve vztahu k škrtnutím, zápiskům, nevypořádal. Zároveň poukázal na platný bod V.2 smlouvy, že daňové doklady budou vystavovány na základě soupisu skutečně provedených prací odsouhlasených objednatel, přičemž ve vztahu k faktuře č. 4/2015 žalobce žádný takový soupis nepředložil. Dále poukázal na bod V.3 smlouvy o náležitostech daňového dokladu a namítl, že sporná faktura č. 4/2015 neobsahuje datum uskutečnění zdanitelného plnění, přičemž žalovaný ji žalobci vrátil a žalobce novou fakturu nikdy nevystavil, proto je otázkou splatnost této faktury. Jelikož se s těmito záležitostmi soud I. stupně nevypořádal, shledává jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalovaný se neztotožňuje ani se závěrem soudu ohledně předání díla, když jednak zpochybňuje závěr soudu I. stupně, že došlo k odsouhlasenému přeškrtnutí bodu VI.7 smlouvy, zároveň nesouhlasí se závěrem soudu, že pokud bylo dílo předáno hlavním zhotovitelem investorovi, došlo k řádnému předání i na nižších stupních subdodávek. V případě předložených šichtovnic je na první pohled zřejmé, že byly vyhotoveny v jeden okamžik, obsahují téměř stejný počet hodin, přičemž jejich porovnáním se stavebním deníkem MANE STAVEBNÍ s. r. o. je zřejmé, že nepravdivě zachycují počet pracovníků i počet hodin. Proto je nelze považovat za věrohodné, stejně jako svědky [jméno FO] a [Anonymizováno], kteří neměli žádné oprávnění potvrzovat docházku pracovníků žalobce. Soud I. stupně dle názoru žalovaného překročil rámec sporného řízení, neboť žalobce opíral svůj nárok o fakturu č. 4/2015, která dle textace se týká prací za osmý měsíc, ovšem soud dovozuje i nárok žalobce za práce v září 2014. Navíc uvedená faktura obsahuje i část nezaplacené faktury č. 12/2014. Pochybení soudu I. stupně pak spatřuje i v tom, že vyzýval žalovaného k doložení tvrzení a označení důkazů ke zpochybnění nároku žalobce, neboť to má být žalobce, kdo má svůj uplatněný nárok prokázat. Žalovaný pak zadal odborné vyjádření, které je podkladem pro znalecký posudek k zodpovězení otázky, zda materiál od žalobce je možné přijmout jako podklady pro fakturaci. Dále provedl šetření k osobám, jejichž jména jsou na šichtovnicích, přičemž prostřednictvím společnosti Cerman & partners s. r. o. zjistil, že některé osoby nejsou vedeny v živnostenském rejstříku, některé se na území ČR ani nenacházely, což je předmětem šetření orgánů činných v trestním řízení. Soud dosud neřešil otázku, zda výkazy v šichtovnicích byly určeny pro žalovaného či MANE STAVEBNÍ s. r. o., když ze zadaného odborného vyjádření vyplynulo, že žalobce se s obdobným nárokem obracel nejprve na MANE STAVEBNÍ s. r. o. a po odmítnutí uplatnil nárok v tomto řízení. Žalobce tedy úmyslně žaluje nesprávný subjekt a žalovaný namítá nedostatek pasivní legitimace. Dále žalovaný odkazuje na závěry znalce [tituly před jménem] [jméno FO], že provedené práce odpovídají 10 144 normohodinám dle standardu ÚRS, takže je zde rozpor s výkazy odpracovaných hodin. V tomto smyslu odkazuje na § 6 o. z. s povinností každého jednat v právním styku poctivě a že nikdo nesmí těžit ze svého nepoctivého jednání, které vyvolal. Žalovaný proto navrhoval buď zrušení rozsudku a vrácení věci soudu I. stupně k dalšímu řízení, popř. změnu rozsudku a zamítnutí žaloby.

14. Žalobce napadl rozsudek soudu I. stupně ve výroku IV. o náhradě nákladů řízení s tím, že s ohledem na opravné usnesení činil jeho úspěch 89 % předmětu řízení, úspěch žalovaného 11 %, proto by měl mít nárok na náhradu nákladů v rozsahu 78 %.

15. Odvolání žalovaného považoval žalobce za neopodstatněné s tím, že obsahuje stále se opakující výhrady. Soud I. stupně podle jeho názoru vyhověl požadavkům odvolacího soudu, provedl označené důkazy, které potvrdily, že žalobcem uplatněný nárok je po právu a naopak vzájemný návrh žalovaného nemá žádný reálný ani právní základ. Sám žalovaný v dodatečném průběhu řízení potvrdil, že osobou oprávněnou potvrzovat odpracované hodiny žalobce byl hlavní stavbyvedoucí [jméno FO] [Anonymizováno]. Provedené důkazy pak prokazují, jakým způsobem se na stavbě evidovala práce žalobce a jakým způsobem měl žalovaný hradit sjednanou odměnu za provedení díla. Vzájemný návrh žalovaného považuje za vykonstruovaný, když v odvolání jej žalovaný již nijak nehájí. Za absurdní považuje tvrzení žalovaného o podjatosti soudkyně [tituly před jménem] [jméno FO] a ohrazuje se proti tomu, že žalobce či právní zástupce by po skončení soudních jednání soudkyni jakkoliv ovlivňovali. Důkazy označené žalovaným v doplnění odvolání a při odvolacím jednání považuje žalobce za novoty, v odvolacím řízení nepřipustné. Proto navrhoval potvrzení rozsudku ve výrocích ve věci samé a příslušnou změnu výroku nákladového.

16. Obě odvolání byla podána včas, oprávněnými osobami a jsou přípustná (§ 204 odst. 1 a § 201 o. s. ř.). Podle § 212 věta první o. s. ř. přezkoumal odvolací soud rozsudek soudu I. stupně pouze ve výslovně napadených výrocích I. o platební povinnosti žalovaného, III. o zamítnutí vzájemného návrhu žalovaného a IV. o náhradě nákladů řízení; podle § 206 odst. 2 o. s. ř. rozsudek ve výroku II. o částečném zamítnutí žaloby žalobce nabyt samostatně právní moci. Po provedeném odvolacím jednání pak dospěl k závěru, že odvolání žalovaného ve věci samé důvodné není (pokud odvolací soud přistoupil k částečné změně výroku I. o platební povinnosti žalovaného, bylo to z jiných než žalovaným výslovně uváděných důvodů), odvolání do nákladů řízení pak shledal ze strany účastníků částečně opodstatněná.

17. Odvolací soud předně uvádí, že svým usnesením ze dne 5. 12. 2019 č. j. 15 Co 408/2019-398 potvrdil opravné usnesení soudu I. stupně ze dne 30. 5. 2019 č. j. 9 C 37/2017-359. Pokud tedy žalovaný v písemném vyhotovení i nyní projednávaného odvolání poukázal na to, že při vyhlášení rozsudku uvedl soud I. stupně jiné částky ve výrocích I. a II., byla tato záležitost posouzena v rámci odvolání žalovaného proti opravnému usnesení a v tomto odvolacím řízení již není prostor se jí jakkoliv zabývat. Stejně tak se odvolací soud, v rámci odvolání proti opravnému usnesení, zabýval námitkou podjatosti soudkyně soudu I. stupně [tituly před jménem] [jméno FO] vznesenou žalovaným, přičemž s ohledem na vyjádření soudkyně neshledal námitku opodstatněnou. Proto nemá důvod činit ani ve vztahu k přezkumu napadeného rozsudku žádný jiný závěr a v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění usnesení ze dne 5. 12. 2019 č. j. 15 Co 408/2019-398.

18. Odvolací soud ve svém zrušujícím usnesení k dalšímu postupu soudu I. stupně uvedl, aby nejprve vyzval oba účastníky (§ 101 odst. 1 o. s. ř.) k doplnění tvrzení k bodu VI.7 smlouvy o dílo a k záležitosti přestávek na oběd, žalovaného navíc aby vyzval dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. k potřebnému doplnění tvrzení a řádnému označení důkazů k nárokům uplatněným vzájemnou žalobou, a následně aby v potřebném rozsahu dokazování doplnil. Soud I. stupně v dalším průběhu řízení tímto způsobem postupoval, když usneseními ze dne 22. 1. 2019 č. j. 9 C 37/2017-295 a č. j. 9 C 37/2017-296 vyzval žalovaného (prvním usnesením) a žalobce (druhým usnesením) k doplnění skutkových tvrzení, včetně předložení důkazů (žalovaného pak ještě usnesením č. j. 9 C 37/2017-320 k dalšímu doplnění tvrzení a důkazů k části vzájemného návrhu ohledně nároku týkajícího se fasády). Poučil-li soud I. stupně v uvedených usneseních souhrnně každého z účastníků o tom, že pokud nedoplní skutková tvrzení či nepřinese důkazy, neunese důkazní břemeno a neuspěje ve věci samé (tedy v případě žalovaného i ohledně tvrzení vztahujícího se k přestávkám na oběd, které souvisely s nárokem žalobce na zaplacení ceny díla), potom v rámci odůvodnění napadeného rozsudku a hodnocení provedených důkazů správně rozlišoval důkazní břemeno žalobce ve vztahu k jím uplatněnému nároku na zaplacení ceny díla a důkazní břemeno žalovaného ve vztahu k jím uplatněným nárokům vzájemným návrhem; proto

odvolací námitky žalovaného týkající se nerespektování důkazního břemene ze strany soudu I. stupně nejsou opodstatněné.

19. V souladu s pokynem odvolacího soudu se soud I. stupně zabýval v první řadě (v odstavci 3. odůvodnění napadeného rozsudku) obsahem uzavřené smlouvy o dílo, tedy na jakém jejím konkrétním znění se účastníci dohodli (problematika vpisků a přeškrtnutých bodů smlouvy). S ohledem na uzavření smlouvy dne 17. 3. 2014 posuzoval nárok žalobce na zaplacení ceny díla správně dle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen o. z.), účinný od 1. 1. 2014. Byl-li v záhlaví smlouvy odkaz na její uzavření podle § 536 a násl. zákona č. 513/91 Sb., obchodní zákoník, byl ke dni uzavření smlouvy uvedený právní předpis již zrušen a na jeho základě k uzavření smlouvy dojít nemohlo (uvedený nesprávný odkaz je vysvětlitelný tím, že k uzavření smlouvy došlo krátce po zrušení obchodního zákoníku). Proto i otázku uzavření smlouvy a výkladu jejího obsahu bylo třeba posuzovat podle zákona č. 89/2012 Sb.

20. V této souvislosti není důvodný poukaz žalovaného na bod VIII.1 smlouvy o tom, že změna smlouvy může být provedena pouze písemně formou dodatku, neboť v daném případě se nejednalo o změnu již uzavřené smlouvy, ale o kontraktační jednání související s vlastním uzavřením smlouvy o dílo. Dle tvrzení žalovaného, ten jím podepsanou smlouvu (bez vpisků a škrtnutí) zaslal k podpisu žalobci, šlo tedy o jím učiněný návrh na uzavření smlouvy ve smyslu § 1731 a násl. o. z. Jelikož projev vůle žalobce obsahoval změny obsahu smlouvy, šlo dle § 1740 odst. 2 o. z. o odmítnutí uvedené písemné nabídky a o novou nabídku žalobce, kterou žalovaný přijal (i v odvolání žalovaný uvádí, že s ohledem na uzavírání smlouvy v době, kdy žalobce nastoupil na stavbu, byl nucen přistoupit na podmínky žalobce ohledně fakturace dle odpracovaných hodin). Odkázal-li přitom soud I. stupně na průběh prvního jednání ve věci ze dne 12. 9. 2017 a na formulaci obsaženou v protokolu, že účastníci uvádí shodně, že „smlouva o dílo byla mezi účastníky akceptována v té podobě, jak je kopie založena do spisu na č. l. 17 a násl. spisu, tedy včetně vpisků, včetně částky 140 Kč za hodinu“, potom i z této formulace je nepochybné, že shoda účastníků na obsahu smlouvy se týkala nejen vpisku ohledně částky 140 Kč za hodinu, ale i ostatních úprav textu smlouvy. Byl-li následně při uvedeném jednání proveden důkaz předmětnou smlouvou o dílo na č.l. 17 spisu (obsahující uvedené úpravy), účastníci k ní žádné připomínky neměli. Pokud přitom žalovaný v předchozím písemném vyjádření k žalobě (resp. v odůvodnění odporu ze dne 30. 5. 2017) tvrdil, že ve smlouvě byla ručně přeškrtnuta částka 130 Kč/hodina a namísto ní uvedena částka 140 Kč/hodina a že tedy tato částka nebyla žalovaným odsouhlasena, potom pakliže následně při prvním jednání učinil nespornou dohodu účastníků o ceně díla 140 Kč/hodina, dospěl soud I. stupně k logickému a tudíž správnému závěru o odsouhlasení i ostatních ručně provedených úprav smlouvy, tedy včetně úpravy bodu V.2 s vpiskem, že daňové doklady (faktury) budou vystavované měsíčně, ale i podle pater odevzdání se splatností 15 kalendářních dnů (namísto 30 dnů). Tomu pak odpovídaly i žalobcem vystavované faktury, které fakticky vyhotovoval žalovaný (faktury č. 5/14 až 11/2014), přičemž nebyly vystavovány vždy po konci měsíce, ale i v průběhu měsíce a obsahovaly různou lhůtu splatnosti (která se však pohybovala kolem 15 dnů). V souladu s § 556 odst. 2 o. z. proto soud I. stupně při výkladu obsahu uzavřené smlouvy přihlížel k tomuto následnému chování smluvních stran. S ohledem na shora uvedené proto rovněž důvodně uzavřel, že mezi účastníky se neuplatnil bod VI.7 (týkající se splnění závazku žalobcem jako zhotovitelem), který byl v písemném vyhotovení smlouvy přeškrtnutý.

21. Pakliže se tedy mezi účastníky neměl použít bod VI.7 smlouvy upravující splnění závazku zhotovitelem, soud I. stupně nárok žalobce na zaplacení ceny díla správně posuzoval dle příslušných ustanovení § 2610, § 2604 a § 2605 o. z., podle kterých právo na zaplacení ceny díla vzniká provedením díla, tedy je-li dílo dokončeno a předáno, přičemž dokončením se rozumí předvedení jeho způsobilosti sloužit svému účelu. Jelikož dílo zhotovované žalobcem na základě smlouvy se žalovaným bylo subdodávkou v rámci díla prováděného společností MANE STAVEBNÍ s. r. o. pro objednatele [adresa], vyšel soud I. stupně při posuzování podmínky

„dokončeného díla“ důvodně ze zápisu o odevzdání a převzetí dokončených staveb a jejich ucelených částí mezi objednatelem [adresa] a MANE STAVEBNÍ s. r. o. ze dne 30. 9. 2014, podle kterého byly práce provedeny dle projektu (popř. dle dodatku projektové dokumentace), byly provedeny odborně, ve shodě s technickými podmínkami, a nemají zjevných vad a nedodělků, které by bránily provozu nebo ztížily provoz (zároveň byl sepsán soupis drobných vad a nedodělků jako příloha uvedeného zápisu, s jejich odstraněním ve lhůtě do 20. 10. 2014). Nepředložil-li žalobce žádný výslovný listinný důkaz, že jím provedené dílo bylo předáno a žalovaným převzato, potom s ohledem na korespondenci žalovaného ve vztahu k žalobci po ukončení prací žalobcem (např. e-mail žalovaného z 18. 11. 2014 na č. l. 170 spisu, e-mail žalovaného žalobci k odsouhlasení vyúčtování jako na č. l. 178 spisu či rekapitulace plateb vyhotovená žalovaným ze dne 10. 11. 2014 jako na č. l. 179 spisu) je zřejmé, že žalovaný (stejně jako žalobce dle svého tvrzení v žalobě) vycházel z toho, že dílo bylo žalobcem provedeno (tedy dokončeno a předáno) a sporným mezi účastníky bylo pouze to, jakou částku má žalovaný (po zaplacení průběžných faktur) uhradit žalobci po dokončení díla. Proto soud I. stupně dospěl ke správnému závěru, že žalobci v souladu se shora citovanou zákonnou úpravou vznikl nárok na zaplacení ceny díla. S ohledem na shora uvedené závěry je neopodstatněná námitka žalovaného o nedostatku jeho věcné pasivní legitimace s ohledem na tvrzení (uplatněné navíc nově až v odvolacím řízení a tudíž ve smyslu § 205a o. s. ř. v odvolacím řízení nepřipustné), že se s obdobným nárokem obracel nejprve na MANE STAVEBNÍ s. r. o.

22. Odvolací soud již v odůvodnění svého zrušujícího usnesení (bod 15.) uvedl, že na nárok žalobce na zaplacení ceny díla nemůže mít žádný přímý vliv nezahrnutí sporné faktury č. 4/2015 do jeho účetní evidence, jakož ani zahrnutí části předchozí neuhrazené faktury č. 12/2014 do sporné konečné faktury č. 4/2015; na uvedených závěrech pak nemá důvod ničeho měnit ani v rámci tohoto rozhodnutí. Argumentuje-li žalovaný tím, že sporná faktura č. 4/2015 neobsahuje datum zdanitelného plnění, tudíž nemá náležitosti daňového dokladu a v této souvislosti odkazuje na bod V.3 smlouvy (podle kterého daňové doklady musí obsahovat náležitosti daňového dokladu dle zákona č. 235/2004 Sb., v opačném případě je objednatel oprávněn je zaslat zpět zhotoviteli, aniž se dostane do prodlení), potom je pravdou, že sporná faktura č. 4/2015 neobsahuje datum uskutečnění zdanitelného plnění (obsahuje datum splatnosti a datum vystavení, ostatně stejně jako např. faktura č. 4/2014, kterou vyhotovil sám žalovaný); ovšem ani z citovaného bodu V.3 smlouvy nelze dovodit, že by v takovém případě žalobci nárok na zaplacení ceny díla nevznikl. Pokud jde o prodlení žalovaného se zaplacením této poslední faktury, potom s ohledem na komunikaci žalovaného se žalobcem týkající se zaplacení celkové ceny díla na konci roku 2014 je evidentní, že žalovaný se již v té době stavěl k uhrazení žalobcem uplatněného nároku negativně. Proto žalobce důvodně uplatňuje, vedle nároku na zaplacení ceny díla, i úrok z prodlení jdoucí od 21. 4. 2015 na základě následně vydané faktury č. 4/2015 (§ 1970 o. z.).

23. Stejně závěry dopadají i na poukaz žalovaného ohledně dalšího ujednání v bodě V.3 smlouvy, podle kterého povinnou součástí daňových dokladů (faktur) žalobce měl být soupis provedených prací potvrzený stavbyvedoucím. Navíc praxe účastníků byla taková, že soupisy provedených prací předkládány nebyly (žalovaným nebylo ani tvrzeno, že by je vyžadoval), naopak bylo vycházeno z výkazů odpracovaných hodin, které ve smlouvě výslovně upraveny nebyly. Uvedený nesoulad plyne ze změny způsobu stanovení ceny díla, neboť původní text smlouvy obsahoval mimo jiného ujednání o ceně 280 Kč/m² (při této odměně by byl soupis provedených prací namístě). Ostatně i svědek [jméno FO] ve své výpovědi uvedl, že na počátku byly dohody o tom, zda se strany dohodou na úkolové mzdě (odměně). Pokud se účastníci nakonec dohodli na hodinové odměně, pozbyla podmínka soupisu provedených prací ke každé faktuře na významu. Proto neexistence takového soupisu neznamená, že by žalobci nevznikl nárok na zaplacení ceny díla.

24. Za účelovou považuje odvolací soud odvolací námitku žalovaného uplatněnou až v rámci doplnění odvolání, že soud I. stupně překročil rámec sporného řízení, neboť dovodil nárok žalobce i za jím provedené práce v září 2014, ačkoliv žalobcem vystavená faktura č. 4/2015 se týká pouze prací za měsíc srpen. K tomu postačí uvést, že z celého průběhu řízení včetně listin vyhotovovaných žalovaným na konci roku 2014 s výpočtem nároku žalovaného je zřejmé, že ve sporné faktuře č. 4/2015 byly zahrnuty i práce provedené žalobcem za měsíc září 2014. Navíc sporná faktura obsahuje i popis jednotlivých prací s uvedením počtu odpracovaných hodin, tedy ve spojení s výkazy práce předloženými žalobcem umožňuje učinit závěr, že se vztahuje i na práce provedené v září 2014. Pokud tedy žalobce v podané žalobě tvrdil, že žalovaný mu cenu díla uhradil pouze částečně a ke dni podání žaloby mu dluží z titulu smlouvy o dílo č. 3/2014/S ze dne 17. 3. 2014 částku 651 420 Kč, uplatnil celý zbývající nárok ze smlouvy, tedy i za práce provedené v září 2014.

25. Za této situace se soud I. stupně správně zabýval podrobně tím, jaké částky byly žalobcem za celé provedené dílo postupně fakturovány, jaké částky byly žalovaným žalobci doposud zaplacený a zejména, kolik hodin bylo žalobcem na provedení díla odpracováno (body 5. – 8. odůvodnění rozsudku). Zde soud I. stupně v souladu s § 132 o. s. ř. řádně vyhodnotil jak důkazy provedené v první fázi řízení, tak i důkazy provedené po zrušujícím rozhodnutí odvolacího soudu (opakovaná výpověď svědka [Anonymizováno] a nově provedené důkazy výslechem svědka [jméno FO] a stavebním deníkem společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o., jak mu bylo uloženo ve zrušujícím usnesení). Vyšel-li přitom z výpovědi (jak původní, tak i doplňující) stavbyvedoucího společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o. [jméno FO] [Anonymizováno], podle které evidenci hodin odpracovaných jednotlivými pracovníky žalobce podepisoval, měl o ní přehled a prováděl i fyzickou kontrolu osob na pracovišti, nelze mu v tomto směru ničeho vytknout; nebyl-li svědek v žádném právním vztahu k žalobci ani k žalovanému, neměl žádný důvod ani jednomu z účastníků stranit. Soud I. stupně pak správně poukázal i na vyjádření samotného žalovaného při posledním jednání, že šichtovky měly být podepsané právě od [Anonymizováno]. Ani nově provedený důkaz výslechem svědka [jméno FO], který na předmětné stavbě pracoval jako stavbyvedoucí žalovaného, žádným relevantním způsobem obsah tzv. šichtovek (výkazů odpracovaných hodin žalobce) nezpochybňuje. Byť měl postavení stavbyvedoucího žalovaného, sám vypověděl, že na stavbu dojížděl asi jedenkrát týdně, např. o kontrolních dnech, a že „šichtovku“ u pana [Anonymizováno] někdy viděl, nicméně ho to blíže nezajímalo. Pakliže samotný žalovaný na stavbu v podstatě nejezdil (svědek [jméno FO] uvedl, že tam s ním byl jednou nebo dvakrát) a stavbyvedoucího žalovaného svědka [jméno FO] šichtovky žalobce nezajímaly, není naprosto zřejmé, jakým způsobem chtěl žalovaný fakticky kontrolovat žalobcem odpracované hodiny na stavbě a jakým jiným průkazným způsobem by žalobce měl dokládat počet pracovníků a počet odpracovaných hodin každý den na stavbě, než jím předloženými výkazy (navíc podepsanými nestrannou osobou). Přestože dle obsahu uzavřené smlouvy o dílo měl žalobce vyznačovat ve stavebním deníku pobyt pracovníků na stavbě (bod VI.9 smlouvy), nebyly by v něm uvedeny jiné údaje, než na uvedených šichtovnicích; přitom nevedení vlastního stavebního deníku žalobcem nemělo na existenci nároku žalobce na zaplacení ceny díla žádný vliv. Soud I. stupně se správně vypořádal i s obsahem zápisů ve stavebním deníku MANE STAVEBNÍ s. r. o. ve vztahu k obsahu šichtovnic; poukazuje-li žalovaný na nesoulad počtu osob v těchto dvou listinách, je to dáno tím, že pro žalovaného na stavbě pracoval další subdodavatel a ve stavebním deníku společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o. je počet pracovníků za žalovaného uveden souhrnně pro oba jeho subdodavatele, tudíž je vyšší než je počet pracovníků žalobce dle šichtovnic (jak shodně uvedla i tehdejší právní zástupkyně žalovaného při jednání okresního soudu dne 9. 4. 2019). Pokud žalovaný poukazuje i na nesoulad v počtu hodin, je namístě odkázat na doplňující výpověď svědka [Anonymizováno], že ve stavebním deníku je uvedena pracovní doba obecně a že na předmětné stavbě i spal, byl tam minimálně třikrát týdně (v době jeho nepřítomnosti tam byl zástupce pan [jméno FO]), každé ráno zaměstnance pouštěl do práce, vedl si i poznámky o tom, kolik tam je pracovníků a jednou za čas, asi jedenkrát za týden, to podepisoval. Soud I.

stupně pak s ohledem na provedené důkazy neshledal důvodnou argumentaci žalovaného špatnou pracovní morálkou zaměstnanců žalobce (správně vyšel z výpovědi svědků [Anonymizováno], [jméno FO], [jméno FO], když uvedené tvrzení žalovaného nepodpořil ani svědek [jméno FO]) a v souladu s názorem odvolacího soudu obsaženým ve zrušujícím usnesení neprováděl důkaz videonahrávkou, která by nemohla mít větší vypovídací hodnotu.

26. Při hodnocení důkazů soud I. stupně vyšel správně i z listiny vypracované žalovaným ze dne 22. 12. 2014 (č. l. 328 spisu – shodně čl. 180 spisu), podle které jsou počty odpracovaných hodin pracovníky žalobce dle evidence žalobce a dle výpočtu žalovaného v podstatě obdobné, neboť žalovaný z celkového počtu žalobcem vykázaných hodin navíc odečítá 0,5 hodiny na oběd za každého pracovníka a den a dále uplatňuje 15% slevu; to znamená, že celkový počet odpracovaných hodin žalobcem nebyl v té době mezi účastníky nijak sporný. Problematikou přestávek na práci na oběd se pak v odůvodnění napadeného rozsudku podrobně zabýval soud I. stupně ve vztahu k jednotlivým fakturám a výkazům odpracovaných hodin předložených žalobcem a zjistil, že za některá období byla fakturována částka dle odpracovaných hodin po odečtení půl hodiny na polední přestávku, naopak u některých faktur k tomuto odečtení nedošlo; proto správně pouze u nich provádí odečet půlhodinové polední přestávky. Pokud zároveň uvádí, že neexistuje přílehlavé vysvětlení pro poznámku pod výkazem ze září 2014 „omysem odečtené obědy“, představuje zohlednění (odečtení) všech přestávek na oběd postup ve prospěch žalovaného, který vedl k ponížení nároku žalobce na zaplacení ceny díla. Jelikož žalobce se do zamítavé části napadeného rozsudku neodvolal, nebylo třeba se touto záležitostí dále zabývat. Dospěl-li soud I. stupně na základě uvedeného výpočtu a po odečtení půlhodinové polední přestávky k závěru o nároku žalobce na zaplacení celkové částky 2 893 246 Kč, od které odečítá zaplacenou částku 2 375 279 Kč, a dospívá tak k částce 517 967 Kč, vychází tento závěr z řádného hodnocení provedených důkazů a odvolací soud jej považuje za věcně správný. S ohledem na učiněné závěry není namístě argumentace žalovaného ustanovením § 6 o. z., s námitkou nepoctivého jednání žalobce. Odečetl-li soud I. stupně od shora uvedené částky dále částku 12 600 Kč (hodnota práce na zatečkování fasády provedená žalobcem pro společnost MANE STAVEBNÍ s. r. o., nikoliv pro žalovaného), proti čemuž nebyly vzneseny v odvolacím řízení žádné výhrady, odvolací soud z tohoto postupu soudu I. stupně vychází.

27. Odvolací soud pak navíc provedl odpočet částky 15 811 Kč, která představuje slevu z ceny díla poskytnutou žalobcem žalovanému z důvodu materiálního poškození náradí, o kterou žalobce sám ponížoval jím uplatněný nárok na zaplacení ceny díla (viz obsah jeho podání ze dne 5. 2. 2018 na č. l. 153 spisu), když s touto záležitostí seznámil účastníky při jednání a ti měli prorot se k tomu vyjádřit.

28. Pokud žalovaný v doplnění odvolání ze dne 4. 8. 2020 a dále při jednání odvolacího soudu označil a zčásti i předložil listinné důkazy (znalecký posudek č. [hodnota]- [Anonymizováno]/[Anonymizováno] [tituly před jménem] [tituly před jménem] [jméno FO] o posouzení objemu skutečně provedených prací na stavbě, knihu došlých faktur společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o. s částkami fakturovanými a vyplacenými žalobci – s tvrzením, že žalobce prováděl stavební činnost i pro MANE STAVEBNÍ s. r. o., protokol o provedení šetření na místě prostřednictvím [tituly před jménem] [tituly před jménem] [jméno FO] ohledně zjištění pobytu osob uvedených na pracovních výkazech žalobce, odborné vyjádření č. [Anonymizováno]/[Anonymizováno] vyhotovené Cerman & partners s. r. o. pro účely zpracování znaleckého posudku z oboru ekonomika Ústavem znalectví a oceňování VŠTE, čestné prohlášení [jméno FO] ze dne 3. 8. 2020 o pracovním poměru, fakturaci ve vztahu mezi žalovaným a MANE STAVEBNÍ s. r. o., vyjádření Ústavu znalectví a oceňování z 5. 8. 2020 ve vztahu k podání znaleckého posudku a e-mailovou korespondenci s [jméno FO] z roku 2016) s tím, že přípustnost těchto důkazů v odvolacím řízení shledává v tom, že je jimi zpochybňována věrohodnost důkazů předložených žalobcem [(§ 205a písm. c) o. s. ř.], potom tato výjimka pro možnost uplatnění nových důkazů v odvolacím řízení na důkazy označené a navržené žalovaným

nedopadá, neboť jimi není zpochybňovaná věrohodnost důkazů, na kterých je postaveno rozhodnutí soudu I. stupně, nýbrž jimi mají být zpochybňeny skutkové závěry soudu I. stupně, neboli žalovaný jimi hodlá prokazovat jiný skutkový stav věci, než ke kterému soud I. stupně na základě provedených důkazů dospěl. Pokud ve vztahu ke znaleckému posudku [tituly před jménem] [tituly před jménem] [jméno FO], mající obsahovat výpočet normohodin ve vztahu k účastníky uzavřené smlouvě o dílo, žalovaný tvrdil, že důkaz tímto znaleckým posudkem byl navržen již v řízení před soudem I. stupně, potom z obsahu spisu neplyne, že takový konkrétní důkazní návrh byl žalovaným v průběhu řízení před soudem I. stupně učiněn. Kromě toho je nutné poukázat na závěry soudu I. stupně, podle kterých se účastníci dohodli na odměňování žalobce v částce 140 Kč za odpracovanou hodinu, tudíž pro posouzení nároku žalobce bylo rozhodující prokázání počtu odpracovaných hodin, nikoliv počet normohodin. Zároveň odvolací soud konstatuje, že všechny shora uvedené listinné důkazy mohly být označeny jako důkazy již v řízení před soudem I. stupně. Označil-li žalovaný při odvolacím jednání jako důkaz i svůj výslech, plyne z obsahu spisu, že při prvním jednání soudu I. stupně dne 12. 9. 2017 (předmětem řízení byl tehdy pouze nárok žalobce) zástupkyně žalovaného navrhla účastnickou výpověď žalovaného (a to v reakci na poznámku na výkazu odpracovaných hodin v září 2014, že omylem byly odečteny obědy celkem 1 570,5 hodin), nicméně trvala na jejím provedení ve stejný den, kdy bude vyslechnut jednatel žalobce (při dalším jednání dne 27. 2. 2018 uvedla, že pokud žalobce nenavrhuje výslech jednatele žalobce, nenavrhuje ani žalovaná strana výslech jednatele - správně žalovaného). Jelikož tedy návrh na výpověď žalovaného byl učiněn ve vztahu pouze k uvedené záležitosti přestávek na práci, která byla soudem I. stupně posouzena ve prospěch žalovaného, neshledává odvolací soud důkazní návrh výpovědi žalovaného v odvolacím řízení k ostatním záležitostem (tedy ani k nárokům uplatněným žalovaným vzájemným návrhem) za přípustný. Kromě toho důkaz výslechem účastníka připadá v úvahu pouze za situace, kdy nelze dokazovanou skutečnost prokázat jinak (§ 131 odst. 1 o. s. ř.); přitom sám žalovaný navrhuje v odvolacím řízení velké množství dalších důkazů, které jsou nepřípustné jen proto, že nebyly uplatněny včas.

29. S ohledem na shora uvedené závěry proto odvolací soud, po odpočtu částky 15 811 Kč s příslušenstvím od soudem I. stupně žalobci přiznané částky 505 367 Kč s příslušenstvím, rozsudek soudu I. stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil v odstavci I. v části výroku o platební povinnosti žalovaného v částce 489 556 Kč s příslušenstvím, zatímco ohledně částky 15 811 Kč s příslušenstvím rozsudek soudu I. stupně v odstavci I. dle § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil tak, že žalobu ohledně této částky s příslušenstvím zamítl.

30. Pokud jde o vzájemný návrh žalovaného, kterým uplatnil 2 samostatné nároky (slevu z ceny díla a náhradu za opravu fasády), vyšel soud I. stupně správně z důkazního břemene žalovaného k prokázání těchto nároků. Pokud žalovaný i přes poskytnuté poučení soudem I. stupně (po zrušujícím usnesení odvolacího soudu) ve smyslu § 118a odst. 3 o. s. ř. dalšími označenými důkazy neprokázal tyto své nároky, soud I. stupně správně vzájemnou žalobu co do aktuální částky 694 332 Kč zamítl. Přitom žalovaný ani v podaném odvolání, resp. v průběhu celého odvolacího řízení žádnou podrobnou argumentací závěry soudu I. stupně nezpochybňuje, pouze obecně tvrdí, že své nároky prokázal.

31. Pokud jde o problematiku slevy, kterou měl žalovaný poskytnout společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o. a kterou následně uplatňuje vůči žalobci, poukazuje žalovaný pouze na jím předložené čestné prohlášení [tituly před jménem] [jméno FO] a [jméno FO] ze společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o. ze dne 25. 3. 2016, podle kterého během výstavby požadovali po žalovaném provedení dalších prací na zakázce (vícepráce), po předložení ocenění jednotlivých víceprací bylo dohodnuto, že stanovená cena bude snížena o 15 % z důvodu nedodržení termínu dokončení díla způsobené zejména nízkým pracovním nasazením pracovníků firmy OLBO, která práce prováděla pro žalovaného. Ovšem nebyl předložen žádný konkrétní důkaz o částce slevy, kterou měl žalovaný poskytnout společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o., ani o tom, že došlo k

nedodržení termínu dokončení díla způsobeného pracovníky žalobce, za které by žalobce nesl případnou odpovědnost a žalovanému by vůči žalobci z tohoto důvodu vznikl nějaký nárok (dle § 2894 a násl. o. z. z titulu delikttní odpovědnosti žalobce). Přitom, i pokud by žalovaný slevu společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o. poskytl, pouze tato skutečnost by ještě nezakládala nárok žalovaného vůči žalobci. Kromě toho soud I. stupně vyslechl jako svědky [tituly před jménem] [jméno FO] i [jméno FO], přičemž svědek [jméno FO] uvedl, že sleva byla sjednána mezi jimi a společností žalovaného, nějakým způsobem to zprostředkoval pan [Anonymizováno] či pan [jméno FO], on o tom přesně neví; zároveň uvedl, že z jejich pohledu byl v prodlení žalovaný, nakonec však skutečně došlo k předání stavby v termínu. Svědek [Anonymizováno] uvedl, že došlo k nějakému ujednání o slevě, resp. že se žalovaný s panem [Anonymizováno] nějak domluvili, nebyly v pořádku termíny, víc by o tom věděl pan [jméno FO]. Svědek [jméno FO] uvedl, že stavba běžela podle předem naplánovaného harmonogramu, na konci se vždy nějaké vícepráce objeví, neví o tom, že by se jednalo o nějaké slevě, myslí si, že bylo všechno v pořádku. Svědek [tituly před jménem] [jméno FO], ředitel společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o., uvedl, že termín stihli, vícepráce účtovány nebyly, byly nějaké běžné opravy, neví o tom, že by proti žalovanému byly uplatňovány nějaké sankce, je možné, že byla účtována nějaká vícepráce, resp. chtěla být účtována a se žalovaným jednali, jde o obvyklou situaci, že dodavatel požaduje více peněz, je možné, že uplatnili nějakou protislevu a výsledek byl takový, že se žádné vícepráce neplatily. Při nenavržení jakéhokoliv listinného důkazu prokazujícího smluvní vztah mezi MANE STAVEBNÍ s. r. o. a žalovaným, při neexistenci jakéhokoliv listinného důkazu o slevě, kterou měl žalovaný poskytnout MANE STAVEBNÍ s. r. o. a při neexistenci jakéhokoliv listinného důkazu, že by sleva poskytnutá žalovaným společností MANE STAVEBNÍ s. r. o. byla v příčinné souvislosti s činností žalobce vedoucí k opoždění předání díla, neplyne nic konkrétního o uvedených skutečnostech ani ze shora citovaných výpovědí zástupců společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o. Žalovaným předložené čestné prohlášení zástupců společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o. ze dne 25. 3. 2016 je osamoceným důkazem, jehož obsah byl navíc vyvrácen provedenými svědeckými výpověďmi, a proto žádný nárok žalovaného vůči žalobci v této souvislosti prokázán nebyl.

32. Stejně tak se soud I. stupně správně vypořádal (v bodě 10. odůvodnění) s druhou částí vzájemného návrhu žalovaného na zaplacení náhrady nákladů vynaložených na odstranění vad fasády. Tvrdí-li žalovaný v podaném odvolání pouze tolik, že prováděl opravy díla žalobce (tedy opravy fasády), pomíjí především důkazně podložený a skutkově správný závěr soudu I. stupně, že předmětem smlouvy o dílo uzavřené mezi účastníky nebylo zhotovení fasády žalobcem; správnost tohoto závěru potvrdil odvolací soud již v odůvodnění svého zrušujícího usnesení s poukazem na výpovědi svědků [Anonymizováno] a [jméno FO], zástupců MANE STAVEBNÍ s. r. o. Zároveň soud I. stupně i s poukazem na výpověď svědka [jméno FO] správně uzavřel, že žalobce vlastní zhotovení fasády neprováděl; z uvedených svědeckých výpovědí zároveň plyne, že ji zhotovovala firma s vietnamskými pracovníky jakožto další subdodavatel žalovaného. Prováděl-li žalobce, dle skutkového závěru soudu I. stupně, následnou opravu fasády spočívající v tzv. zatečkování na základě pokynu stavbyvedoucího společnosti MANE STAVEBNÍ s. r. o. pana [Anonymizováno], správně uzavřel, že na základě takové dohody a takové činnosti žalobce nemohl vzniknout jakýkoliv nárok žalovanému vůči žalobci. Dále soud I. stupně správně odkázal na nově provedenou svědeckou výpověď reklamního technika MANE STAVEBNÍ s. r. o. [jméno FO] o tom, že nebyl jednoznačně zjištěn důvod vady spočívající v barevné nestejnosti fasády, jakož i na opakovanou výpověď svědka [Anonymizováno]. Ten přitom vypověděl, že omítka na fasádě byla udělána špatně, následně proběhla nejprve lokální oprava (tzv. zatečkování), to však nestačilo, proto musela být provedena celá oprava nátěrem; z toho plyne, že zatečkování provedené žalobcem nebylo příčinou vady omítky. Jelikož tedy soud I. stupně správně uzavřel, že žalovaný neprokázal, že žalobce porušil smluvní vztah mezi účastníky, ani že se dopustil protiprávního jednání, v jehož důsledku by žalovanému vznikla újma spočívající v tvrzených nákladech na opravu omítky (tedy neshledal předpoklady delikttní odpovědnosti

žalovaného vůči žalobci dle § 2894 a násl. o. z.), vzájemný návrh žalovaného i v této části správně zamítl.

33. Proto mohl být odvolacím soudem potvrzen dle § 219 o. s. ř. jako věcně správný i rozsudek soudu I. stupně v celém výroku III. o zamítnutí vzájemné žaloby žalovaného na zaplacení částky 694 332 Kč.

34. S ohledem na částečnou změnu rozsudku soudu I. stupně rozhodoval odvolací soud o nákladech řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). Jelikož úspěch účastníků řízení byl částečný, dopadá na rozhodnutí o nákladech řízení zásadně ust. § 142 odst. 2 ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., podle kterého v takovém případě soud náhradu nákladů poměrně rozdělí. Zároveň platí, že pokud se posuzuje úspěch účastníka ve dvou různých řízeních, musí být přihlédnuto k tomu, co je předmětem řízení, v každém z těchto řízení a úspěch účastníka je dán tím, v jaké části předmětu těchto řízení účastník v konečném důsledku uspěl; to platí i pro řízení odvolací a dovolací (shodně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2018 č. j. 21 Cdo 5239/2017). Pro daný případ to znamená, že v prvním řízení před soudem I. stupně (ke dni vydání rozsudku ze dne 1. 6. 2018 č. j. 9 C 37/2017-245) byla předmětem řízení celková částka 1 362 372 Kč (žalovaná částka 651 420 Kč a vzájemný návrh 710 952 Kč), žalobce v konečném důsledku uspěl v žalované částce 489 556 Kč a ohledně vzájemného návrhu v částce 694 332 Kč, celkem tedy 1 183 888 Kč (87 % předmětu řízení), neuspěl ohledně částky vzájemného návrhu 16 620 Kč a žalovaných částek 146 053 Kč a 15 811 Kč, celkem 178 484 Kč (13 %), a tudíž má nárok na náhradu 74 % nákladů uvedené fáze řízení. Předmětem prvního odvolacího řízení a pokračujícího řízení před soudem I. stupně byla nadále žalovaná částka 651 420 Kč a částka vzájemného návrhu pouze 694 332 Kč (bez žalovanému přiznané částky 16 620 Kč), tedy celkem částka 1 345 752 Kč, úspěch žalobce nadále představuje částka 1 183 888 Kč (nyní 88 %), úspěch žalovaného částka 161 864 Kč (12 %) a za tyto dvě fáze řízení má tedy žalobce nárok na náhradu 76 % nákladů. Předmětem tohoto odvolacího řízení pak byla žalovaná částka 505 367 Kč a vzájemná žaloba v částce 694 332 Kč, celkem 1 199 699 Kč, žalobce uspěl ohledně částky 1 183 888 Kč (99 %), žalovaný ohledně částky 15 811 Kč (1 %), neúspěch žalobce byl pouze v nepatrné části a dle § 142 odst. 3 o. s. ř. má právo na plnou náhradu nákladů této fáze řízení.

35. Podal-li žalobce odvolání do výroku o nákladech řízení a nesouhlasil se soudem I. stupně stanoveným poměrem úspěchu stran s ohledem na následně vydané opravné usnesení, je třeba poměr úspěchu účastníků posuzovat shora uvedeným způsobem. Vyjádřil-li žalovaný v jím podaném odvolání výhrady proti přiznání náhrady nákladů řízení žalobci za úkony právní služby spočívající v poradách právního zástupce s klientem, odvolací soud přezkoumal všechny žalobcem účtované úkony právní služby (které byly soudem I. stupně také přiznány) a dospěl k závěru o jejich účelnosti, a to včetně doložených porad právního zástupce s klientem (kromě jednoho případu), neboť ty zásadně navazují na vyjádření žalovaného obsahující nové skutečnosti, vzájemný návrh žalovaného či výzvu soudu k doplnění tvrzení (porada ze dne 14. 6. 2017 následuje po zaslání žalovaným podaného odporu a vyjádření k žalobě, porada z 22. 1. 2018 je reakcí na předchozí vzájemný návrh žalovaného a jeho doplnění, porada z 19. 4. 2018 je reakcí na předchozí písemné doplnění tvrzení žalovaného ohledně vzájemného návrhu a porada ze dne 28. 1. 2019 je reakcí na předchozí výzvu soudu k doplnění tvrzení žalobcem); výjimkou je porada uskutečněná dne 12. 9. 2017, kdy proběhlo soudní jednání a kdy k takovéto poradě trvající déle jak jednu hodinu [srovnej § 11 odst. 1 písm. c) vyhl. č. 177/96 Sb., advokátní tarif, ve znění předpisů pozdějších – dále jen AT] nebyl důvod.

36. To znamená, že náklady žalobce za první řízení před soudem I. stupně tvoří úkony právní služby (§ 11 odst. 1 a 2 AT) příprava a převzetí zastoupení, předžalobní výzva k plnění, žaloba z 28. 2. 2017, porada ze 14. 6. 2017, písemné vyjádření z 19. 6. 2017 a účast na jednání 12. 9. 2017, tedy 6 úkonů právní služby s tarifní hodnotou 651 420 Kč (žalovaná částka) a odměnou po 10 940 Kč (§ 8 odst. 1 a § 7 AT), po učinění vzájemného návrhu ve výši 710 952 Kč (celková tarifní hodnota tedy 1 362 372 Kč) se jednalo o úkony právní služby porada 22. 1. 2018, písemné

vyjádření z 5. 2. 2018, účast na jednání 27. 2. 2018 (déle jak 2 hodiny – 2 úkony), porada s klientem 19. 4. 2018, písemné vyjádření z 3. 5. 2018, účast na jednání 18. 5. 2018 (2 úkony), písemný závěrečný návrh 28. 5. 2018 a účast na jednání 1. 6. 2018 pouze s vyhlášením rozhodnutí (úkon v poloviční výši), tedy 9 úkonů po 13 780 Kč a 1 úkon v poloviční výši 6 890 Kč, k uvedeným celkem 16 úkonům právní služby vždy režijní paušál v částce 300 Kč (§ 13 odst. 1, 4 AT), za účast na 4 jednáních dále náhrada za ztrátu času za cestu 4 x 5 půlhodin po 100 Kč, celkem 2 000 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a) odst. 3 AT] a náhrada cestovného v celkové částce 3 743 Kč (§ 13 odst. 4 AT), celkem náklady právního zastoupení 207 093 Kč, k tomu náhrada 21 % DPH (§ 137 odst. 3 o. s. ř.) v částce 43 489,53 Kč, celkem 250 582,53 Kč, k tomu zaplacený soudní poplatek 32 571 Kč, celkem 283 153,53 Kč, z toho 74 % představuje částku 209 533,61 Kč. Za první odvolací řízení a následné řízení před soudem I. stupně (předmětem řízení a tarifní hodnotou částka 1 345 752 Kč) se jedná o úkony právní služby vyjádření k odvolání z 14. 9. 2018, účast na jednání odvolacího soudu 8. 11. 2018, účast na vyhlášení rozhodnutí odvolacího soudu 15. 11. 2018 (úkon v poloviční výši), porada s klientem 28. 1. 2019, písemné vyjádření 4. 2. 2019, účast na jednání okresního soudu 9. 4. 2019 a 30. 4. 2019 a účast při vyhlášení rozhodnutí okresního soudu 10. 5. 2019 (úkon v poloviční výši), celkem tedy 6 úkonů v plné výši po 13 700 Kč a 2 úkony v poloviční výši po 6 850 Kč, k tomu celkem 8 režijních paušálů po 300 Kč, náhrada za ztrátu času za cesty k soudním jednáním (celkem 5 cest) vždy za 5 půlhodin po 100 Kč, celkem 2 500 Kč a náhrada cestovného k těmto jednáním 5 929 Kč, celkem 106 729 Kč, k tomu náhrada DPH 22 413,09 Kč, celkem 129 142,09 Kč, z toho 76 % činí 98 147,99 Kč. Za toto odvolací řízení (s tarifní hodnotou v částce 1 199 699 Kč) se jedná o odvolání proti nemeritornímu výroku (odměna v poloviční výši), vyjádření k odvolání protistrany ve věci samé, účast na jednání odvolacího soudu 6. 8. 2020 a písemný závěrečný návrh, tedy 3 úkony v plné výši po 13 100 Kč, 1 úkon v poloviční výši 6 550 Kč, 4 režijní paušály po 300 Kč, náhrada za ztrátu času za cestu k jednání 5 půlhodin po 100 Kč a náhrada cestovného 1 281 Kč, celkem tedy 48 831 Kč, k tomu náhrada DPH 10 254,51 Kč, celkem 59 085,51 Kč.

37. Celkové náklady žalobce, na které má nárok, tak činí za celé řízení 366 747 Kč. Proto odvolací soud žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku v zákonné lhůtě tří dnů s platebním místem k rukám právního zástupce žalobce (§ 160 odst. 1 a § 149 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku v odst. I. výroku je přípustné dovolání v případě, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. V takovém případě se dovolání podává do dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Proti tomuto rozsudku v odstavcích II. a III. výroku není dovolání přípustné [§ 238 odst. 1 písm. c), h) o. s. ř.].

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na jeho soudní výkon.

2020-08-13

Mgr. Pavel Příbyl
předseda senátu